

[Jesper Simonsen.] kring selve § 105, navnlig § 106, vil man se, at i § 106 er der foreskrevet Straffe, endog alvorlige Straffe, for de fleste af de Forhold, som efter Ordene vil kunne henføres under Ændringsforslaget til § 105, og jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til, at den Bestemmelse, der staar i § 106, udmærket slog til og gjorde fortrinlig Fyldest under Verdenskrigens Aar, hvor hele det Problem, som omhandles i Ændringsforslaget til § 105, naturligvis spillede en vis praktisk Rolle. Naar man gennem disse Aar kunde nøjes med en Straffebestemmelse som den, der nu findes i § 106, er der ingen som helst Anledning til at gaa betydeligt videre med det straffbare Omraade, saaledes som man foreslaar det her. For øvrigt kan der jo ogsaa være Tale om, at en Del af de Forhold, der falder ind under § 105, kan henføres under andre Straffebestemmelser i det Kapitel, vi her beskæftiger os med. Det er altsaa en Slags Opsamlingsbestemmelse, hvortil der kan henføres alt muligt, som kunde tænkes paa nogen Maade at være ubehageligt, eller som man ikke kunde henføre under specielle Beskrivelser. En saa vidtgaende Straffemulighed, en saa vagt affattet Straffebestemmelse, er ikke rigtig, og jeg maa fraraade dette Ændringsforslag.

Under Nr. 98 er der til § 115 stillet et Ændringsforslag, der gaar ud paa at skærpe Straffen for visse forbryderske Handlinger, der indeholder Angreb paa Person, Frihed eller Fred, naar saadanne Handlinger begaas overfor Dronningen, Enkedronningen eller Tronfølgeren. De almindelige Straffebestemmelser, der indeholdes i de Paragraffer, der henvises til, er paa alle disse Omraader saa vide og har et saa højt Maksimum, at der ikke er mindste Anledning til at antage, at ikke den Straf, der er foreskrevet, skulde være tilstrækkelig til at modvirke disse Forbrydelser, ogsaa naar de begaas mod de her omtalte Personer. Jeg ser derfor ikke, at dette Ændringsforslag indeholder noget som helst andet end et royalistisk Skrabud overfor disse høje Personer, et Skrabud, som ikke har noget som helst Grundlag for sig, og som jeg derfor meget vel mener man bør kunne afholde sig fra.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel talte om Straffebestemmelser, der er rettede mod Handlinger, som paa usømmelig Maade forstyrrer Ligfærd. Maa jeg ved denne Bestemmelse saavel som nogle af de efterfølgende, navnlig den, jeg næstefter skal omtale, gøre den almindelige Bemærkning, at man ved en Revision af Straffelovgivningen maa være nøje opmærksom paa ikke at

foreskrive Straffe i videre Omfang end virkelig nødvendigt. Det er jo intet Gode for nogen eller noget at straffe i større Omfang, end der virkelig er en stærk praktisk Trang til Stede. Og er der nu noget saadant praktisk Grundlag til Stede for at foreskrive Straf paa dette Omraade? Jeg kan ikke erkende det. Hos normale, sindssunde Personer er der under de nuværende Forhold en saadan Ærefrygt overfor Dødens Majestæt, at ingen finder paa at foretage sig saadanne Handlinger. De kan kun tænkes begaaet af sindssyge Personer, og overfor saadanne er Straf alligevel ikke et egnet Middel, overfor saadanne har man jo ogsaa andre Midler, hvis de finder paa at foretage usømmelige Handlinger som dem, der her omtales. Man vil ogsaa lægge Mærke til, at Straffelovskommissionen, der jo sad i lang Tid og indgaende bearbejdede dette Stof, ikke, saa vidt jeg kan se, har opstillet nogen Straffebestemmelse, der skulde kunne omfatte disse Handlinger. Der er altsaa heller ikke fra juridisk Side nogen Mening i Retning af, at der skulde være Trang til en saadan Straffebestemmelse, og jeg maa af de anførte Grunde fraraade den.

Noget lignende Betragtninger gælder overfor Ændringsforslag Nr. 102 om en ny Paragraf efter § 139 angaaende Straf for Blasfemi. Hele dette Problem har under Nutidens Forhold en svindende Betydning: Tom Spot, Spot uden nogen som helst Hensigt forekommer jo praktisk talt ikke. Der er ingen Lydhørhed for en saadan Spot; hvad enten Folk nu har den ene eller den anden religiøse Opfattelse, er man i vore Dage, under Nutidens Forhold, enig herom. En saadan Spot mødes med Kulde, den afvises, og derfor forekommer den praktisk talt ikke. Den Spot derimod, som forfølger et virkeligt Formaal, idet den vil revse Misbrug eller andre Forhold, som den, der benytter Spottens Form, mener der er Grundlag for at revse, ja, den Spot har jo i Virkeligheden sin Mission, sin Betydning. Spottens Form er undertiden ganske fortrinlig som Revselsesmiddel overfor Udskejelser, overfor Anskuelser og Forhold, man vil kritisere og modvirke. Det ærede Medlem Hr. Pürschel er jo, tør jeg nok sige, selv i sin Diskussionsform ikke uden en betydelig Evne til netop at bruge den Form, vel ikke paa det Omraade, vi her beskæftiger os med, men paa andre. Jeg vil blot minde om, at det ærede Medlem i Gaar i sin Ordførertale overfor en Bestemmelse i Straffelovforslaget, nemlig angaaende Fængselsarbejdet, talte om Fagforeningstariffer og Hotelophold. Ja, det er jo en Form, der nærmer